

UKRAINE

Об'єднані Україною

Департамент культури і туризму
Полтавської обласної військової адміністрації
Обласна бібліотека для юнацтва ім. Олеса Гончара

Об'єднані Україною

Літературний путівник

Полтава – 2025

УДК 016:821.161.2-31(477)(036)
О 13

Укладач: Ольга Пошибайло

Об'єднані Україною : літературний путівник / Полтавська обласна бібліотека для юнацтва імені Олесея Гончара ; уклад. О. Пошибайло. – Полтава : ПОБЮ імені Олесея Гончара, 2025. – 40 с.

В цьому році Україна святкує 34-й день Незалежності. Кожен рік є важливим для українців – для всіх, хто нині бореться за її незалежність і свободу.

Ми зібрали для вас 25 книг – по одній з кожної області України та Криму.

Кожен регіон представлений письменником, уродженцем цього краю, та художнім твором, у якому змальовано історичні та життєві події, що змінили хід нашої історії; цінності, які формують українську ідентичність, а також риси менталітету нашого народу.

Це – літературна мандрівка Україною.

Видання адресоване широкому колові користувачів – історикам, літераторам, викладачам та студентам, працівникам бібліотек, а також усім хто захоплюється Україною.

ЗМІСТ

Від укладача	С. 4
Вінницька область. Наталія Доляк «Місце останньої реєстрації громадян»	С. 5-6
Волинська область. Володимир Лис «Соло для Соломії»	С. 6-7
Дніпропетровська область. Дмитро Бондаренко «Сімнадцятий поверх»	С. 7-8
Донецька область. Олексій Чупа «Казки мого бомбосховища»	С. 8-9
Житомирська область. Валерій Шевчук «Стежка в траві. Житомирська сага»	С. 9-10
Закарпатська область. Мирослав Дочинець «Лис у винограднику»	С. 10-11
Запорізька область. Олексій Вишник «Приазовська Савана»	С. 11-12
Івано-Франківська область. Софія Андрухович «Фелікс Австрія»	С. 12-13
Київська область. Марина Гримич «Клавка»	С. 13-14
Кіровоградська область. Олександр Жовна «Маленьке життя»	С. 15-16
Крим. Олег Сенцов «Жизня»	С. 16-17
Луганська область. Сергій Жадан «Інтернат»	С. 17-18
Львівська область. Наталка Сняданко «Фрау Мюллер не налаштована платити більше»	С. 19-20
Миколаївська область. Віталій Рогожа «Добрий вечір. Ми з України. Нескорений Миколаїв»	С. 20-21
Одеська область. Ганна Костенко «Цурки-гілки. Джазові імпровізації»	С. 21-22
Полтавська область. Ганна Кревська «Монастирські сливи»	С. 22-23
Рівненська область. Ірина Баковецька-Рачковська «Пластилін»	С. 23-24
Сумська область. Євген Положій «Іловайськ»	С. 24-25
Тернопільська область. Анатолій Дністровий «Пацики»	С. 25-26
Харківська область. Генрі Лайон Олді «Вторгнення»	С. 26-27
Херсонська область. Марина Смагіна «Кімната»	С. 27-28
Хмельницька область. Василь Горбатюк «Ще настане ваша пора»	С. 28-29
Черкаська область. Артем Чех «Хто ти такий?»	С. 29-30
Чернівецька область. Максим Дупешко «Історія, варта цілого яблуневого цвіту»	С. 30-31
Чернігівська область. Андрій Кокотюха «Вигнанець і грішниця»	С. 31-32
Підсумок	С. 33
Бібліографічні джерела	С. 34-35
Електронні видання	С. 35-38
Для нотаток	С. 39

Від укладача

Тридцять четвертий – ой який непростий і сам собою вік, а тим більше за такої, даруйте, кризи середнього віку, що випала на долю нашої країни. Чим би ту, що святкує свої 34, нині потішити? Як би так одночасно привітати, вшанувати і освідчитися – таку молоду і таку уже зболілу?

Ми шукаємо відповіді в книгах. Не в туристичних путівниках під виглядом романів, а в справжніх художніх творах – повноцінних освідченнях у любові до свого краю. Тій любові, що може бути колючою, стомленою, затятою – але щирою до останньої сторінки.

У кожній області свій голос. У кожній книзі – частинка України: ранима, сильна, іноді втомлена, але завжди своя. У кожного письменника – спроба почути, зрозуміти, зберегти. Через цих 25 книг ми хочемо показати: Україна – це не набір областей, це тканина з історій, голосів і надій. Ми дуже різні, але в цьому і є наша сила.

Мета путівника – об'єднати Україну через слово. Зібрати голоси з усіх куточків, аби створити єдину розповідь про те, ким ми є, коли ніхто не дивиться.

Бо книжка – це не просто література. Це дзеркало пам'яті. Це любов, яка вчить не здаватися.

Ми ще в дорозі до єдності. Але, можливо, саме книжка – це те, що тримає нас разом, коли все інше хитається.

І якщо читати – значить розуміти. А розуміти – значить об'єднувати.

Україна в кожному з нас. І ми – в кожній її історії.

Вінницька область

Наталія Доляк «Місце останньої реєстрації громадян»

Наталія Доляк, сучасна українська письменниця й журналістка, драматургиня та акторка, народилась у Вінниці 4 листопада 1967 р. Навчалася на акторському факультеті Харківського інституту мистецтв, після чого працювала деякий час у театрі ляльок Вінниці, останні роки – тележурналістка обласного телебачення.

Написала декілька романів у різних жанрах, авторка п'єс та кіносценаріїв з гостросоціальних та історичних тем. У неспокійні 1990-1992 рр. була у Швеції та Фінляндії. Звідси – її твори про долі й поневіряння пострадянських біженців у Європі та не менш цікаві й гостросюжетні романи і п'єси, написані за політичними подіями сьогодення. Ціла низка робіт присвячена заробітчанству та емігрантству, ще й досі ця болюча тема її не відпускає.

Наталія полюбляє експериментувати, випробувати себе у чомусь новому. Нещодавно дебютувала у якості сценаристки й режисерки короткометражки, пише детективи, гумористичні оповідання, сімейну сагу та жіночі романи. Причому шукачі романтичного кохання навряд чи будуть задоволені – адже цього в її творах замало. Натомість сучасна дійсність висвітлена дуже талановито й природньо.

«Місце останньої реєстрації громадян» (2023). Це добротний детектив у сучасних українських реаліях. У книзі немає зайвих містичних сцен, а події розгортаються динамічно, цікаво й непередбачувано, з притаманною жанру гостротою, а ще іронією, бо основне місце дії – морг міста Вінниці. Оповідачка добре обізнана з роботою закладу, в якому жвава дівчина-аматорка детективних розслідувань Зоя Кирпач шукає убивцю, як і добре знається на психології поведінки осіб різної соціальної драбини, тому персонажі постануть перед вами, як живі. І навіть мертві...

Та якщо відкинути саму детективну історію, то стає зрозуміло, що книга про вибір свого покликання та шляхи побудови кар'єри. Головна героїня – детективка-аматорка, яка влаштовується підробляти на місце злочину, щоб долучитися до розслідування, доки її тато (полковник поліції) усіма силами хоче прилаштувати дівчину на безпечну посаду в пресцентр поліції. Книга вчить

проявляти характер і йти за мрією, навіть якщо для цього якийсь час доведеться попрацювати прибиральницею у морзі.

Після «знайомства» із Зоєю Кирпач я зрозуміла, що хочу писати серію детективів. Вона, як і я, ні за що не тримається, не «прив'язана» до якоїсь професії, і зможе працювати будь де. І там вона може потрапляти в різні ситуації, розслідувати різноманітні вбивства. У першому романі я зазначила, що вона з Вінниці, і коли зрозуміла, що вона мені подобається, вирішила – досить закордонів, нехай розслідує вбивства у Вінниці. Звичайно, куди б я її не помістила працювати, як не на телебачення?

Волинська область

Володимир Лис «Соло для Соломії»

Володимир Лис народився 26 жовтня 1950 року на хуторі поблизу села Згорани на Волині.

1977 року закінчив факультет журналістики Львівського державного університету імені Івана Франка.

Служив у війську, працював журналістом у районних газетах Волині, Хмельниччини, Херсонщини, Рівненщини, у волинській молодіжці, завідував літературною частиною Рівненського музично-драматичного театру. Як прозаїк заявив про себе 1985 року.

Член Національної спілки письменників України та Асоціації українських письменників. Довгий час був поза письменницькими організаціями.

Знаний і як драматург: п'ять п'єс поставлено в різних театрах України. 2007 року став переможцем Першого Всеукраїнського конкурсу радіоп'єс (за п'єсу «Полювання на брата»). У 2008 році за роман «Острів Сильвестра» отримав першу премію літературного конкурсу «Коронація слова».

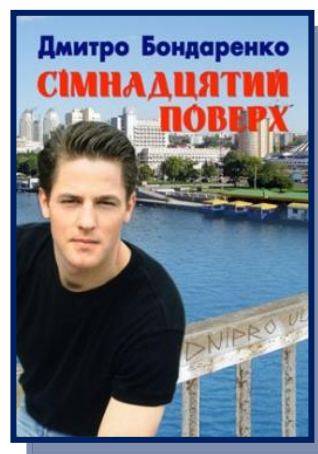
В 2010 році письменник став переможцем конкурсу «Гранд Коронація Слова», отримавши премію в номінації «Гранд роман» за твір «Століття Якова».

«Соло для Соломії» (2013). Соломія живе у Загорянах – волинському селі, де оселилися більшість героїв Володимира Лиса і, як ми дізнаємося з його ж таки книжок, то є рідне село його бабусі Пелагеї. Але наразі в фокусі Соломія, точніше: три Соломії з різних поколінь родини Рощуків, що почасти зливаються в одну таку собі Білу Відьму. Всі троє віддано кохають, але шлюбляться або з нелюбими, або з негодними. Жінки три генерації поспіль повторюють ті самі помилки, так само не міняється їхнє село, хіба чергуються землеробні сезони. Хати з різьбленими віконцями – ровесники століття.

Роман «Соло для Соломії» Володимира Лиса можна назвати кращою в історії сучасної вітчизняної літератури родинною сагою. Це один із вдаливих прикладів тексту, в якому змальовано зміну часів, режимів, звичаїв, української самоідентифікації крізь призму життя кількох поколінь з однієї сім'ї. І хоча ключова постать твору одна – Соломія Рощук, про життя якої від народження до старості розповідає автор, її доля невід'ємна від біографій своїх родичів. А тому є живим дзеркалом, у якому відображається численна родова гілка.

Важливою складовою сюжету, що говорить про його цілісність, є так званий повторюваний мотив. Такий прийом має на меті підсилити враження та повинен бути використаний в тексті не менше ніж три рази. Йдеться про родовий забобон щодо нещасливої долі тої жінки, яку називають Соломією.

Дніпропетровська область

Дмитро Бондаренко «Сімнадцятий поверх»

Дмитро Бондаренко народився в 1974 році в м. Кам'янське (в минулому м. Дніпродзержинськ). Закінчив Дніпропетровський державний технічний університет залізничного транспорту. Почав друкуватися в періодиці з 1999 р. Лавреат і дипломант багатьох літературних премій в Україні в тому числі «Гранослов», «Смослоскип», «Літературна надія Дніпра» та інші. В 2006 році роман «Сімнадцятий поверх» був удостоєний першої премії представництва ООН в Україні.

Призер Всеукраїнського літературного фестивалю «Просто так» (2007 та 2010 років) у місті Коростень, призер Дніпропетровського обласного конкурсу «Молода муза» (2008). Лавреат літературних конкурсів «Міське оповідання –

2010» (м. Дніпропетровськ), «Прекрасне поруч – 2010» (м. Київ). Переможець в номінації «Читацьких уподобань» конкурсу «Літературна надія Дніпра – 2011».

На сьогоднішній день є автором десяти книжок, співавтор 3 збірок. Пише українською мовою в жанрі гостросюжетної реалістичної прози. Чимало сюжетів оповідань Бондаренка взяті письменником із власних спостережень довколишнього життя в сучасному мегаполісі. І не випадково. На творчість Д. Бондаренка вплинули твори Сомерсета Моєма.

Герої творів письменника – його сучасники, прості люди, наші земляки, їхні життєві потреби, переживання, стосунки та почуття.

«Сімнадцятий поверх» (2006). Історія молодого дніпропетровця, який дуже любив свою дружину, але таємно мріяв про якусь іншу жінку. Просто іншу. Фахівці з сімейної психології одразу охрестять стан менеджера Кості кризою 3-х (4-х, 5-х) років подружнього життя. Сублімація головного персонажа втілюється у життя з перших сторінок: він вирішує зняти повію – ніби і дружині морально не зрадив, і собі дав розраду. Та це прагнення повертається до урбанізованого мачо обличчям страху перед невиліковною хворобою. Герой отримує покарання за класичними канонами християнської моралі: перелюб відлунув каяттям.

Книга стала призером читацьких симпатій конкурсу «Українська книга року ББС-2006». У 2015-2016 роках англomовний переклад книги «Сімнадцятий поверх» неодноразово досягав першого місця в списку бестселерів американського AMAZON в категорії «Східноєвропейська література», а також потрапляв до ТОП-100 в категорії «Медичні трилери».

Донецька область

Олексій Чупа «Казки мого бомбосховища»

Олексій Чупа (30 серпня 1986, Макіївка) – український поет і прозаїк. Навчався в Макіївському металургійному технікумі за спеціальністю хіміка-технолога, вивчав українську філологію в Донецькому національному університеті. Працював машиністом на Макіївському металургійному заводі. Через війну на Донбасі переїхав до Хмельницької області у 2014 році. Стипендіат програми «Gaude Polonia» (Польща, 2015).

Книги Олексія Чупи «Бомжі Донбасу» та «10 слів про Вітчизну» увійшли до довгого списку премії Книга року ВВС 2014 року.

Фіналіст літературної премії імені Джозефа Конрада 2015 року.

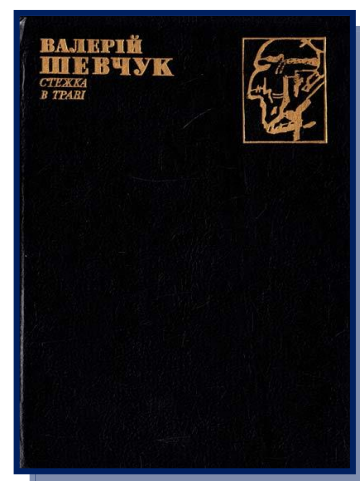
Окрім згаданих, автор книг поезії «Українсько-російський словник», «69», «Кома» та прози «Казки мого бомбосховища», «Акваріум», «Вишня і я».

«Казки мого бомбосховища» (2025). У звичайній «сталінці» звичайного донбаського містечка живуть звичайнісінькі люди: колишній «беркутівець» Бембі, філологи зі світовими іменами Ярополк і Федора Задорожні, Верка, алкоголичка зі стажем, та інші. Їхні історії – таке собі нормальне ненормальне життя: завалений пам'ятник Леніну і показове самогубство, несподівані знайомства і листи далеким коханим, зухвалі плани захоплення влади і жорстокі жарти підлітків... Кожна з історій, чудернацька або буденна, щаслива або сумна, – це ще один фрагмент із яскравої мозаїки нашого життя...

Текст книги – це опис життя людей одного під'їзду чотириповерхового будинку, зведеного ще за сталінських часів. Усі ці маленькі історії та сюжети утворюють більш-менш цілісну картинку макіївських ландшафтів. Те як Чупа описує рідні широти нагадує швидкі, але напрочуд влучні штрихи, де кожна риска щось та й значить, має своє місце та значення серед сусідок. Як наслідок, текст книги нагадує цільну систему, у якій все взаємопов'язано.

Це як колода карт-оповідань. Тут і три кримінальні шістки з квартири № 12; і стара бубнова королева, яка окрім немічності, отримала ще й знущання від правнуків на кінець життя. Дуже цікавою видалась історія трєфового валета – бійця спецпідрозділу «Беркут» часів «врадіївського скандалу». Маємо також підліткову історію про юного поета, якого жорстоко змусили відповідати за власні слова. Не залишив без уваги Чупа й питання про недостатню увагу батьків до дітей.

Житомирська область

Валерій Шевчук «Стежка в траві. Житомирська сага»

Валерій Шевчук – народився 20 серпня 1939 року в Житомирі. За життя Валерій Шевчук залишив велику культурну спадщину: близько півтисячі

наукових та публіцистичних текстів, переклади творів із давньої української мови на сучасну, а також художні тексти, які вже давно стали класикою.

Його романи «На полі смиренному» та «Мисленне дерево», дослідження «Пізнаний і непізнаний Сфінкс. Григорій Сковорода сучасними очима», «Козацька держава як ідея...» (у двох томах) та інші роботи відкривають для читача глибини української думки, філософії, історії та культури.

Він також був упорядником таких видань, як «Пісні Купідона» – збірки старовинної любовної лірики XVI–XIX століть, і «Літопису Самійла Величка», який публікувався у журналі «Київ» наприкінці 1980-х.

«Стежка в траві. Житомирська сага» (1994). «Стежка в траві. Житомирська сага» – це історія про жителів міста Житомир 50-60-х років минулого століття, написана красивою українською мовою. Про людей різних національностей та різних прошарків суспільства, понівеченої української інтелігенції, робітничо-службового середовища. У книзі хтось, навіть може неочікувано впізнати своїх родичів.

В центрі уваги художника слова філософське осмислення психологічних колізій, що приводять героїв роману до напружених шукань своєї стежки для втечі від самотності, із зони герметичної духовної ізоляції, у простір добра й любові.

В межах проєкту «Стежка ідентичності» було надруковано 500 примірників двотомника Валерія Шевчука «Стежка в траві. Житомирська сага». Це надзвичайно велика подія для громади Житомира.

Закарпатська область

Мирослав Дочинець «Лис у винограднику»

Мирослав Дочинець народився 3 вересня 1959 року у місті Хуст Закарпатської області в родині вчителів. Батько Іван Юрійович закінчив із відзнакою філософський факультет Київського університету, але мусив учителювати в школі-інтернаті й ПТУ, оскільки відбув шість років ГУЛАГу за націоналізм. Мати викладала географію.

Друкуватися почав з шостого класу в дитячих виданнях. Був переможцем конкурсів юних літераторів.

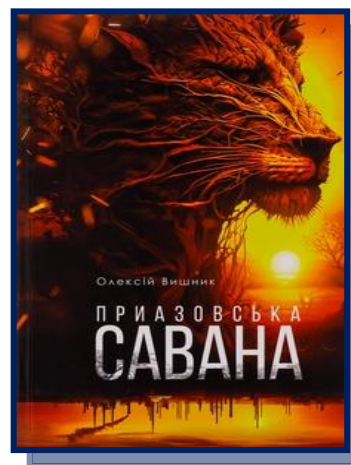
1977 року вступив на факультет журналістики Львівського університету. Під час навчання був членом редколегії університетської багатотиражної газети «За радянську науку», згодом – редактором газети «Джерела». Професійну журналістську роботу розпочав 1982 року в газеті «Молодь Закарпаття».

1990 року заснував у Мукачеві газету «Новини Мукачева». У цей час також працював власним кореспондентом газет «Карпатський край», «Срібна земля», «Фест». 1998 року заснував у Мукачеві видавництво «Карпатська вежа», у якому як головний редактор і директор підготував і видав упродовж п'яти років понад 100 видань. Про свою творчість Дочинець каже таке: «Кожного разу, починаючи книгу, до кінця я навіть не знаю, чим вона закінчиться. Чесне слово!...».

«Лис у винограднику» (2011). Крупний бізнесмен Олександр Лисовський, відомий в кримінальних колах за прізвиськом Лис, прямуючи до Будапешта на важливу зустріч, вимушений надовго затриматись в Мукачеві, де випадково зустрічається з примарами свого найвіддаленішого і, здавалось, вже давно і назавжди позабутого дитинства. Так розпочинається черговий роман відомого українського письменника Мирослава Дочинця під назвою «Лис у винограднику». Стикаючись в старовинному закарпатському місті зі все новими подробицями свого минулого, Лис одночасно знаходить кохання і постає перед запитаннями, на які не звик давати відповіді: звідки я, навіщо я, що означає для людини, яка ніколи не мала ані дому, ані родини, бути чийось сином, братом, коханим? За допомогою спогадів героя, які органічно вплетені в сюжет, читач розкриває перед собою нелегке життя Лиса, бачить стежки, якими той дійшов до свого впливового становища.

Цікаво те, що згадувати Лисові допомагає безіменний письменник, в якому кмітливий читач легко впізнає самого Михайла Дочинця, який, так само як і Сомерсет Моєм, дуже вдало робить самого себе одним з другорядних персонажів власного твору.

Запорізька область

Олексій Вишник «Приазовська Савана»

Олексій Вишник – народився та виріс у Запоріжжі. Студентом переїхав до Львова. Близько року прожив на Філіппінських островах із дружиною та

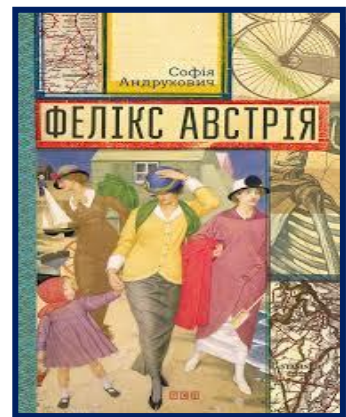
сином. Навчився обходитися без інтернету та нав'язаних міських стереотипів. У повсякденному житті пише контент, із задоволенням перевтілюється в письменника. Любить море понад гори, острови понад материки, котів понад собак, віскі понад колу та Rolling Stones понад Beatles.

Автор книги про південний схід України «Приазовська Савана» та оповідання у збірці «Гарний день, аби жити» видавництва «Темпора». Перший український автор в iBooks Store, видав збірку оповідань та поезій, публікує вірші в соціальних мережах.

«Приазовська Савана» (2023). Приазовська Савана – це гарячий південь України, повний яскравого сонця, солодких абрикосів та шовковиці, ароматних сухоцвітів та подорожей на Азовське море. Місце, де магічний світ природи ледь уживається з абсурдним реалізмом пострадянського оточення.

Підліток Кирило, або просто Кіра, живе в Запоріжжі початку 2000-х. Одного дня Кіра вирушає на пошуки батька, якого не бачив із дитинства. У дорозі на нього чатують містичні леви, здатні захистити або розірвати на місці, стрілянина посеред нічної Хортиці та погоня з несподіваним фіналом. Подорож Приазовською саваною не вимірюється кілометрами, це шлях дорослішання у складних стосунках із сім'єю, переживання першої закоханості, пошуку своєї ідентичності та краси там, де ти народився та виріс. Такий шлях ми всі розпочинаємо, не знаючи, де він закінчиться, маючи єдину спробу наповнити своє життя справжніми почуттями.

Івано-Франківська область

Софія Андрухович «Фелікс Австрія»

Софія Андрухович народилася 17 листопада 1982 року в Україні в Івано-Франківську в родині письменника Юрія Андруховича.

Закінчила природничий ліцей в рідному місті (2000) та Українську академію друкарства. Лавреатка Літературної премії імені Джозефа Конрада (2015).

Співредакторка часопису «Четвер». Має низку публікацій у періодиці. Стипендіатка програми Вілли Деціуша у Кракові (2004). Мешкає в Києві.

«Фелікс Австрія» (2014). Софія Андрухович у своєму найпопулярнішому романі «Фелікс Австрія» запрошує усіх читачів у мандрівку

минулим. Події роману відбуваються за часів старенької доброї та щасливої Австро-Угорської імперії. Кінець XIX – початок XX століття, містечко Станіславів (нині Івано-Франківськ).

Книга «Фелікс Австрія» розповідає історію двох головних героїнь: панянки Аделі та її подруги-служниці Стефанії. Їхні життя зв'язалися ще у ранньому дитинстві після мармулядової пожежі (відомої події в історії Івано-Франківська), у якій загинули батьки Стефи. Відтоді історії дівчат, їхнє існування сплелися наче стовбури двох дерев. Вони разом росли, дорослішали, мріяли, любили та будували майбутні плани. Та настає момент, коли сплетені дерева перестають тягнутися до сонця і починають заважати один одному процвітати.

Читаць, прочитавши «Фелікс Австрію», отримує історію про згубну залежність від людини, про дружбу на межі любові та любов на межі ненависті. Роман також про нерівність між станами: «пані-служанка», нездійснені бажання та потребу у змінах. І все це на тлі атмосферного містечка епохи щасливої імперії. Колоритно, правдиво та досі життєво.

У 2014 році Софія Андрухович за нього здобула дві престижні українські літературні премії: книга року BBC та премію Літакценту. Також за мотивами фільму знятий колоритний фільм «Віддана». В 2016 році отримала літературну відзнаку Visegrad Eastern Partnership Literary Award у Братиславі.

У 2016 році «Фелікс Австрія» був перекладений німецькою мовою та виданий австрійським видавництвом «Residenz Verlag» під назвою «Der Papierjunge» («Паперовий хлопчик»). Влітку 2016 року книгу було видано у Польщі. Також роман було перекладено чеською, угорською, хорватською, французькою, англійською мовами.

Київська область

Марина Гримич «Клавка»

Марина Гримич – письменниця та науковиця (етнологія, антропологія, фольклористика, історія права), видавчиня (директорка видавництва «Дуліби»), продюсерка літературних проєктів (Люба Клименко).

Народилася в м. Києві 1961 р. в родині перекладача, видавця, пізніше викладача Віля Гримича та професорки Київського університету імені Тараса

Шевченка Галини Гримич. Її дід – Гримич Григорій Михайлович – був журналістом і письменником, працював в газеті «Гудок» (москва) разом з Ільфом, Петровим і Зощенком.

Марина Гримич зростала в письменницькому середовищі, серед відомих і невідомих письменників, редакторів, видавців з усього Радянського Союзу, вона часто перебувала в різних Будинках творчості письменників і чудово знає тогочасну письменницьку субкультуру, письменницьку і видавничу «кухню» та корпоративний фольклор.

Писати почала порівняно пізно (на початку 2000-х років), але вже видала 8 романів і 3 наукові монографії.

Пройшла всі ієрархічні сходинки науковця від старшого лаборанта Інституту мистецтвознавства, фольклору та етнографії АН УРСР до кандидата філологічних наук, доктора історичних наук, професора Київського національного університету імені Тараса Шевченка та Університету Альберти (Канада). П'ять років очолювала кафедру етнології та краєзнавства на історичному факультеті Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Член Спілки письменників України та Канадської спілки етнологів.

За наукову монографію про звичаєве право українців отримала корпоративну премію Київського університету імені Тараса Шевченка (2004). За роман «Егоїст» отримала першу премію Всеукраїнського конкурсу «Коронація слова» (2003).

Марина Гримич – фанатичний мандрівник і кочівник. Об'їздила з фольклорно-етнографічними експедиціями всю Україну, а також багато країн світу.

«Клавка» (2019). Дія роману Марини Гримич «КЛАВКА» відбувається у Спілці письменників України і в київському письменницькому будинку РОЛІТ у 1947 році, коли відбувся сумнозвісний Пленум, відомий в історії розгромом української літератури, зокрема паплюженням Юрія Яновського та Максима Рильського. Але мало хто знає, що розправою над цими двома класиками не обмежилось: українських літераторів – колег по перу, сусідів по дому – нацьковували одне на одного, користуючись їхніми амбіціями.

Учасники подій по-різному вийшли з нелегкої етичної ситуації – хто з високо піднятою головою і посмішкою на устах, а хто в ганьбі і посмертних докорах сумління.

Клавка, секретарка Спілки письменників, знає про письменників усе, а драматичні події відбуваються на її очах. Паралельно в її досить одноманітному житті старої дівки відбуваються кардинальні зміни: вона опиняється в центрі любовного трикутника – між відповідальним працівником ЦК КП(б)У і молодим письменником, який щойно повернувся з фронту.

Літературне життя 1940-х, повоєнний Київ, Євбаз, комунальна квартира – це те тло, на якому розгортається динамічний сюжет.

Кіровоградська область

Олександр Жовна «Маленьке життя»

Олександр Жовна народився 15 лютого 1960 року в Новомиргороді Кіровоградської області. Письменник, сценарист, кінорежисер. Заслужений діяч мистецтв України (2008). Закінчив Київський педагогічний інститут. Залишаючись помітною фігурою в сучасній українській культурі, Жовна майже 30 років працює педагогом у Новомиргородському інтернаті для неповносправних дітей, свідомо відмовляється від переїзду до Києва. На запитання, що його тримає на такій непростій роботі, відповідає: «Тут починаєш учитися відчувати серцем. Ці люди – з маленьким розумом, але з дуже великим серцем».

Перші оповідання надрукував 1991 року у часописі «Дзвін», згодом друкувався в часописах «Дніпро», «Донбас», «Україна», «Кур'єр Кривбасу», «Лель», «Вежа», «Степ» та інших. Твори Олександра Жовни друкувалися в колективних збірках «Квіти в темній кімнаті» та «Приватна колекція». Автор книжок оповідань і повістей «Партитура на могильному камені», «Вдовушка», «Експеримент», «Маленьке життя». Його твори видані в Токіо та Нью-Йорку.

Олександр Жовна на Всеукраїнському конкурсі романів та сценаріїв «Коронація слова» 2000 року отримав диплом за кіносценарій «Дорога», 2001 року – за сценарну повість «Експеримент», 2003 року – за сценарій «Вдовушка». За його творами знято ігрові стрічки «Партитура на могильному камені» (1996, режисер Ярослав Лупій), «Ніч світла» (2004, режисер Роман Балаян), «Секонд-хенд» (2005, режисер Ярослав Лупій). За власними сценаріями як режисер зафільмував неігрову картину «Мої милі українці» та повнометражні ігрові стрічки «Маленьке життя», «Історія Лізи», «Сашенька».

«Маленьке життя (2004)». Олександр Жовна пише у своїх творах про Кіровоградщину. Більшість його оповідань та повістей мають виразне провінційне тло, зокрема події часто розгортаються в типовому українському райцентрі або селі, подібному до тих, що розташовані саме в цьому регіоні.

Його стиль глибоко психологічний, із сильною соціальною напругою, і навіть коли він не називає місце дії прямо, можна відчути, що це саме центральна Україна, з її ментальністю, мовою, побутом і проблемами. Особливо варто

звернути увагу на повість «Маленьке життя» – вона має автобіографічні риси, а сюжет тісно пов’язаний із рідним краєм автора, навіть якщо це не завжди прямо позначено в топонімах.

За словами автора оповідання «Маленьке життя» він написав несподівано. Сидів якимось у кімнаті, де в нього зберігаються колекції ікон, настрій кепський: Сидів і дивився на маленьку стару ікону. Довго дивився, і здалося, що її написано дитячою рукою – якийсь незграбний, примітивний образок. І ось йому вже уявляється хлопчик Пилипок, який малює цю іконку. Його життя в монастирі, французька дівчина...

Переїнявши бажання допомогти хворій дівчинці, Пилипок декілька ночей малює ікону Пантелеймона-цілителя, вкладаючи в образ святого палке бажання допомогти, щирість, віру та свій мистецький хист. Дівчинка одужала, а Пилипок від стояння на морозі захворів і помер, проте намальована ним ікона не загубилася і не втратила свого значення й після завершення його «маленького життя», адже створена вона була з вірою, любов’ю й жертівністю.

Крим

Олег Сенцов «Жизня»

Олег Сенцов народився 13 липня 1976 року в Сімферополі, Кримської області, Україна. Український кінорежисер, сценарист та письменник, громадський активіст, військовослужбовець та кіберспортсмен, генеральний директор кінокомпанії «Край Кінема». Лавреат Премії Сахарова за свободу думки Європарламенту (2018) та Національної премії України імені Тараса Шевченка (2016). Молодший лейтенант ЗСУ, командир штурмової роти 47 ОМбр, позивний «Ґрунт».

Освіту здобував у Київському національному економічному університеті, також студіював кінематографічні курси в Москві. Його перші фільми були короткометражного формату. Перший повнометражний фільм «ґамер» виходить у 2012 році, представлений на Міжнародному фестивалі в Роттердамі. Наступного року Сенцов презентує проєкт «Носоріг», однак роботу над ним перериває початок протестного руху в Україні. З початку Євромайдану Сенцов стає активним його учасником.

Біографія Олега Сенцова насичена драматичними подіями. 10 травня 2014 року його затримують в Криму російські силовики та звинувачують у тероризмі. У серпні 2015 року засуджують до 20 років тюрми. У знак протесту проти незаконного і несправедливого ув'язнення Сенцов оголошує голодування. 7 вересня 2019 року він повертається до України в межах обміну полоненими.

Твори Олега Сенцова допомагають ближче зрозуміти відомого українського режисера, познайомитися з його світоглядом та думками. Автобіографічні збірки оповідань «Жизня» та «Маркетер» розповідають про те, що формувало погляди автора, його студентські роки та часи важливих внутрішніх пошуків та змін. Апокаліптичний роман «Другу також варто придбати» написаний в період ув'язнення.

В кінці лютого 2022 року Олег доєднався до сил ТРО, був учасником боїв по звільненню Києва. 10 вересня 2023 року Олег Сенцов отримав легку контузію під час бойових дій біля Роботиного на Запорізькому напрямку.

«Жизня» (2019) – збірка автобіографічних оповідань. Це книжка для всіх, хто досі не знайшов відповіді на запитання, чому Олег допомагав українським військовим у Криму, чому відкрито говорив про розв'язану росією війну в Україні, чому розпочав голодування і не просив про помилування. Ці тексти знайомлять нас з автором у період важливих для нього внутрішніх пошуків і змін, коли він прагне зрозуміти, хто він, яким шляхом піде далі і з якого більше ніколи не зійде. Це перша публікація творів Олега Сенцова в перекладі українською мовою, що подаються поруч із російськомовними оригіналами. Це надзвичайно важлива для Олега книжка, і, навіть перебуваючи в ув'язненні, він активно брав участь у її виданні.

Луганська область

Сергій Жадан «Інтернат»

Сергій Жадан народився 23 серпня 1974, у м. Старобільськ в україномовній родині, де і пройшло його дитинство. В часи перебудови 1990–1991 років поширював у містечку Рухівські газети та національну символіку.

У 1991 році переїхав до Харкова, був одним з організаторів харківського неофутуристського літературного угруповання «Червона Фіра». 1996 року

закінчив Харківський національний педагогічний університет імені Г. С. Сковороди, факультет українсько-німецької філології, з 1996-1999 років навчався в аспірантурі цього ж університету. Захистив дисертацію, присвячену українському футуризму: «Філософсько-естетичні погляди Михайля Семенка» (2000 р.).

Живе і працює в Харкові. Регулярно виступає зі своїми творами в різних містах України та Західної Європи, в тому числі в супроводі українських музикантів (зокрема, ска-панк-групи «Жадан і Собаки»).

Був активним учасником харківського Євромайдану. В травні 2017 року за особливий внесок в українську культуру і стійкість громадянської позиції був нагороджений премією Василя Стуса.

У вересні 2017 відбувся вихід його нової книги «Інтернат».

З початку російсько-української війни надавав волонтерську допомогу ЗСУ. Заснував благодійний фонд, який підтримує освітні та культурні ініціативи. Зокрема започаткував проєкт «Схід читає» щодо наповнення книжками бібліотек Донецької та Луганської областей.

Пісню «Спи моє дитя», слова на яку він написав для Руслана Горового, долучився до акції «Так працює пам'ять», присвяченої пам'яті Данила Дідіка і всім, хто віддав життя за незалежність України.

У березні 2024 року мобілізувався до лав бригади «Хартія» Національної гвардії України, де заснував «Радіо Хартія».

«Інтернат» (2017). Події відбуваються на сході України, в умовно неназваному місті, але сам Жадан у багатьох інтерв'ю наголошує, що це пейзажі та атмосфера саме Луганщини, зокрема Старобільська.

Три зимові дні 2015 року, Донбас. Тридцятип'ятирічний вчитель Паша – людина, яка з усіх сил намагається не висовуватися і вдавати, що життя продовжується як завжди, навіть коли жах війни охоплює його місто. Він вирушає в подорож, щоб забрати свого племінника з інтернату на окупованій території.

Потрапляючи в зону бойових дій, перетинаючи мінливі кордони та укладаючи непрості союзи, Паша усвідомлює, кому він насправді відданий, у дедалі відчайдушнішій боротьбі за те, щоб врятувати Сашка і повернути його додому.

Цей роман – спроба показати російсько-українську війну очима не військових, не журналістів, не політиків, а саме пересічних українців, які знаходяться на лінії фронту. Про їхній вибір і відсутність у них вибору, про їхню позицію і відсутність у них цієї позиції, необхідність брати на себе відповідальність і відсутність звички брати на себе відповідальність.

Ми ж тут усі, якщо подумати, як в інтернаті живемо. Кинуті всіма, але нефарбовані. Кому що перепаде – те й носимо.

Львівська область

Наталка Сняданко «Фрау Мюллер не налаштована платити більше»

Наталка Сняданко народилася у 1973 році у Львові. За освітою – філологиня, закінчила Львівський та Фрайбурзький університети, за фахом – журналістка і перекладачка з польської, німецької та російської.

У студентські роки належала до жіночої літературної групи «ММЮННА ТУГА» (Товариство усамітнених графоманок). Більшість учасниць цього товариства досягли значних успіхів у літературі та мистецтві.

Дебютний роман письменниці «Колекція пристрастей, або Пригоди молодой українки» був виданий 2001 року та мав неабиякий успіх: двічі перевидавався в Україні й був перекладений російською та польською мовами. Нині літературний доробок авторки налічує з десяток книжок. У дорослій прозі вона досліджує людські почуття та історію, грає з детективним жанром. Часом пише і для дітей. Вона також дописує для різних періодичних видань, зокрема співпрацювала з «Львівською газетою» та перекладає для краудфандингового видавництва «Comibook». Завдяки її кропіткій роботі стали доступними українською мовою твори Франца Кафки, Гюнтера Грасса та Чеслава Мілоша.

Її твори перекладаються іноземними мовами та номінуються на здобуття європейських літературних премій.

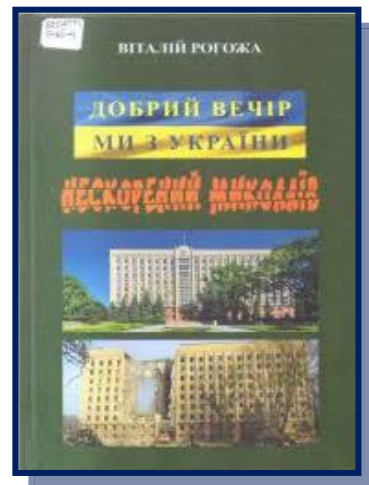
«Фрау Мюллер не налаштована платити більше» (2013).

Тут є все й одразу: хітовий мотив заробітчанства, безпрограшна (хоч і ледь окреслена) кримінальна інтрига, пікантні сцени лесбійського кохання, класичний любовний трикутник у суто жіночому виконанні, психотерапія «для чайників» і, звісно, must have топової вітчизняної прози останніх років – радянська Західної України з уст очевидців. Розрахунок простий, як і все геніальне. Якщо не спрацює один тригер, то неодмінно вистрілить інший.

Із цього небаченого тематичного розмаїття авторка плете хитромудре павутиння, обплутуючи беззахисного читача, який розгублено блукає лабіринтом хронотопу. Буремні 90-ті – криваві 30-ті – жалобні 40-ві – кінець XIX століття – наш час. Берлін – Львів – Венеція – Краків – безіменне село біля Золочева. Жодних плавних переходів. Із одного дискурсу просто провалюєшся в інший. А

отямившись, мов загіпнотизований, ідеш уперед услід за невидимою й усюдищую Аріадною.

Миколаївська область

Віталій Рогожа «Добрий вечір. Ми з України. Нескорений Миколаїв»

Віталій Рогожа народився 26 жовтня 1947 року у селі Мурахівка Березнегуватського району Миколаївської області. Вірші почав писати ще у школі, після закінчення якої приїхав до Миколаєва. Закінчив Одеський інженерно-будівельний інститут.

З дитинства полюбляв читати книги, був активним читачем бібліотек. Любов до слова привела його до Миколаївського обласного літературного об'єднання при газеті «Южная правда», яке очолював письменник Михайло Іванович Божаткін. Чим би не займався Віталій Дмитрович, він ніколи не розлучається з пером. Друкується в періодичних виданнях. Пише лірику і пісенні тексти, покладені на музику. Крім віршів, з-під його пера вийшли дві повісті та п'єса. Видав кілька філософських та історіософських праць. Є автором популярної трилогії романів «Запороги» («Петро Сагайдачний», «Богдан Хмельницький», «Іван Мазепа»).

2015 року автор Віталій Дмитрович Рогожа та Видавничо-книготорговельна компанія «Самміт-Книга» за книжкове видання «Запороги. Роман перший. Петро Сагайдачний» стали лавреатами премії Президента України «Українська книжка року» у номінації «За сприяння у вихованні підрастаючого покоління». За видання «Запороги. Роман третій. Іван Мазепа» нагороджений почесною відзнакою «Срібний клейнод» родини Мазеп.

У січні 2017 року видав роман «Отава» про події Української національної революції 1917-1921 років.

«Добрий вечір. Ми з України. Нескорений Миколаїв» (2023).

Це книжка – про незламність українців, їхню здатність знаходити сили навіть у найтемніші часи, про гумор, що допомагає вижити, та віру, яка веде до перемоги. У ній оживають реальні події, людські долі та безмежна любов до рідної землі.

Автор майстерно поєднує документальні свідчення, переживання звичайних людей та художню стилістику, відтворюючи атмосферу перших п'ятдесяти днів повномасштабного вторгнення росії в Україну – часу, коли звичайні громадяни ставали героями, а кожен день під обстрілами випробовував їхню силу духу.

Головні герої книги – військові, волонтери, лікарі, прості містяни, які щодня обирають боротьбу за свободу. Вони не супергерої, а живі люди зі своїми страхами й болем, але також із величезною вірою в перемогу.

Одеська область

Ганна Костенко «Цурки-гілки. Джазові імпровізації»

Ганна Костенко народилася 7 січня 1988 року в Одесі. Закінчила філологічний факультет ОНУ імені І. Мечникова. Кандидатка філологічних наук.

Є лавреаткою літературних премій: «Благовіст» 2016 року в номінації «Проза» за книгу «Те, що позбавляє сну, премії Книга року 2015 «Глиняний кіт» у номінації «Проза», конкурсу «Смолоскип» у 2010 році (ІІІ премія, секція «Проза»), міжнародної молодіжної літературної україно-німецької премії ім. О. Гончара у 2007 році (за цикл оповідань «Медуза у хмарах»). Членкиня Національної спілки письменників України (2006).

Переможниця літературного конкурсу «Витоки» Національного університету «Острозька Академія» у номінації проза (2011).

Переможниця Міжнародного літературного конкурсу «Гранослов – 2005».

Загальні особливості творчості: використовує постмодерні стичні прийоми, глибокий психологізм, філософічну атмосферу.

Відображає особливості українськомовної Одеси, її культурну й мовну багатоманітність, ставлення до «одеського колориту».

«Цурки-гілки. Джазові імпровізації» (2017) «Цурки-гілки» – історія одного одеського будинку, вплетена в жили приморського міста, мешканці якого багато чого бачили у цьому світі, аби сприймати його серйозно. Кожна квартира – як маленький всесвіт, кожна розповідь – як віддзеркалення Одеси, якої вже немає.

Кожна квартира – це окремий «джазовий» сюжет, відображено простір і

колерит Одеси, який уже не сприймається як живий.

Якби я зараз продовжила писати «Цурки-Гілки», то знаю на сто процентів хто з моїх персонажів свідомо б перейшов на українську мову. Можливо, навіть записався б до лав ЗСУ. Так, він робив би помилки у своїй мові, але хотів би говорити українською. Але, на жаль, я знаю також, хто б з моїх персонажів чекав би на руський мір. Знаю, хто робив би маскувальні сітки, а хто – розкрадав гуманітарку. Тому що, як на мене, будь-який міт – це все-таки трохи і про життя.

Мені чомусь здається, що в основі будь-якого міту завжди лежить розуміння власної ідентичності та питання, хто ти такий.

Полтавська область

Ганна Кревська «Монастирські сливи»

Марина Кононенко (псевд. Ганна Кревська; народилася 5 вересня 1979 р., м. Лубни Полтавської обл.) – поетеса, журналістка.

Закінчила 9 класів Лубенської СШ № 2 (1994), Лубенське медичне училище (1997), факультет журналістики Київського національного університету ім. Тараса Шевченка (2004), факультет дефектології Національного педагогічного університету ім. М. Драгоманова (2003). З 2003 й дотепер працює журналісткою обласного рекламного-інформаційного видання «Вісник». З 1995 до 1998 – секретар літературно-мистецького клубу ім. Василя Симоненка. Друкувалася в поетичних збірниках «Сповідь юних сердець» (Миргород, 1999), «Відлуння Василевого Різдва» (Полтава, 2004), «Поетичні зорі» (Полтава, 2004), «Віршограй» (Миргород, 2005), «Україна – моя Батьківщина» (Київ, 2006), в антологіях поезії «Калинове гроно» (Полтава, 2005), «Дзвінке перо Посулля» (Лубни, 2008), «Вишнева повінь» (Полтава, 2012), «Лубенський ужинок» (Миргород, 2013), «Вогонь Тарасового слова» (Миргород, 2014), в альманахах «Криниця», «Бахмутський шлях», «Гранослов» (2005), «Зорі над морем» (2006), «Острови» (2007, 2010), у газетах «Поклик», «Рідно-край», «Зоря Полтавщини», «Лубенщина», «Ліра».

Авторка збірок поезій «Коли опадають вітри» (Миргород, 1998), «Під корою» (Полтава, 2012), «Імена снігу» (2018), прозової книжки «Ситцеве щастя» (2019), історичного роману «Монастирські сливи» (Лубни, 2020).

«Монастирські сливи» (2020) «Монастирські сливи» – це назва історичного роману Ганни Кревської, події якого розгортаються на початку ХХ століття в селі Мгар на Полтавщині, а також у місцевому Мгарському Спасо-Преображенському монастирі. Роман охоплює період з 1917 по 1935 роки, включаючи складні часи громадянського протистояння, колективізації та Голодомору. Головні герої роману переживають війни, повстання, одружуються, народжують дітей і вірять у краще майбутнє, незважаючи на труднощі.

Рівненська область

Ірина Баковецька-Рачковська «Пластилін»

Ірина Баковецька-Рачковська народилася 17 жовтня 1985 року в смт. Сосновому Березнівського району, Рівненської області – прозаїкня, поетеса, журналістка, краєзнавиця, композиторка, громадська діячка, етно-рок виконавиця.

Авторка двох арт-буків «#Полісся_як_Всесвіт» та «За Божим Духом. Про поминальні хліби на Рівненщині», п'яти поетичних збірок «Write, tomboy, write, або Якби Бенксі жив у місті Ра», «Фундаменти святинь», «Римовані весни», «Із ребра Хаоса», «Перехрестя роси», монографії «Релігійне життя Надслучанського краю» та двох детективних книг «Пластилін» і «Торчки, або Грант на контрабанду». Авторка літературного жанру-перформансу «етно-вірші».

«Пластилін» (2018). В романі Баковецької-Рачковської «Пластилін», саме місто Рівне, хоча й неназване, є одним із персонажів. Дія саме там і відбувається – у середньому за розмірами обласному центрі України. «Пластилін» – це кардинально нове слово в сучасній українській літературі. Головний герой роману – журналіст на прізвище Кекс – береться за розслідування вбивства одинадцятьох своїх колег, заразом поринаючи в глибини власної душі й ув'язуючи в пластиліновій масі людської буденності. Що за істота наважилася скоїти це жахіття? Яким міг би бути мотив? Чи є це ритуальною витівкою релігійних фанатиків або кровожерною помстою зневіреної коханки? Чим далі

заходить розслідування, тим краще для читача відкривається світ головного персонажа з його спостереженнями та внутрішніми переживаннями. Кексові доведеться пройти важкий шлях, щоб розплутати справу, бо, тільки знайшовши вбивцю, він зуміє пізнати себе.

Сумська область

Євген Положій «Іловайськ»

Євген Положій народився 11 липня 1968 року в селищі Терни на Сумщині. Перші чотири роки свого життя Євген провів у Тернах. Його батьки розлучилися, і він жив у бабусі з дідусем. У чотири роки Євген переїхав до інших бабусі й дідуса в місто Курськ. На новому місці у малого Євгена відбувся «лінгвістичний шок», оскільки до того він ніколи в житті не чув російської мови. З п'яти років він мешкав в Сумах. У школі любляв гуманітарні предмети й фізкультуру.

Вищу освіту здобув у Сумському педагогічному університеті імені А. Макаренка за спеціальністю «російська мова та література». Був журналістом у багатьох періодичних виданнях. Закінчив школи IREX U-Media: головних редакторів, газетних менеджерів, бізнес-тренерів для мас-медіа.

Працював головним редактором сумських видань «Уїк-енд» та «Теленеделя-Суми», радіостанції «Всесвіт». Був автором та ведучим кількох інформаційно-розважальних програм на ТРК «Відікон». У 1997 році програма «Світ/Sweet» стала переможцем міжнародного фестивалю «Надія» (Ялта). На студії «Монолог» як режисер створив відеокліп групи «Майа» (лауреат Всеукраїнського конкурсу «Срібні хвилі», 1998 р., Харків). З грудня 1998 р. по теперішній час – головний редактор сумської суспільно-політичної газети «Панорама».

«Іловайськ» (2015). «Іловайськ» – книга про мужність, неймовірний героїзм і людяність українських солдатів і офіцерів, бійців добровольчих батальйонів, батальйонів тероборони, всіх тих, хто опинився в кінці серпня 2014 року в «Іловайському котлі», що став найбільшою поразкою української армії в

ході війни на сході. Це чесна книга про війну, яка, як відомо, нікого ще не зробила кращим, натомість, серед крові, вогню та заліза люди залишилися людьми. Автор почув історії близька сотні учасників Іловайської трагедії, книга побудована на реальних подіях. У творі присутні герої, родом із Сумщини, згадуються міста та села цієї області, зокрема – Суми, Охтирка, Тростянець. Автор підкреслює ментальність та характер людей рідного регіону, що пішли на фронт.

Тернопільська область

Анатолій Дністровий «Пацики»

Справжнє ім'я: **Анатолій Астаф'єв**. Народився 30 липня 1974 року в Тернополі. Український есеїст, письменник, поет. Засновник і учасник літературної групи «Друзі Еліота» (1993-1996). Член Асоціації українських письменників. Навчався в середній школі № 20 м. Тернопіль. Там же закінчив професійно-технічне училище № 2 (1991), історико-філологічний факультет Ніжинського педагогічного університету імені Миколи Гоголя (1997) та аспірантуру на кафедрі філософії Київського національного аграрного університету (2000). В різні роки викладав в Національному аграрному університеті (асистент кафедри філософії, 1997–2000), Київському національному університеті ім. Тараса Шевченка (гостьовий доцент Інституту філології, 2003). Працював у Національному інституті стратегічних досліджень (відділ етнополітики, заступник керівника відділу, 2001–2005), в журналі «Український тиждень» (керівник спецпроектів, редактор культури, 2009–2011). З 2011 року – директор з піару видавництва «Грані-Т». Дністровий став відомим широкому загалові читачів передусім своєю молодіжною трилогією – романи «Місто уповільненої дії» (2003), «Пацики» (2005), «Тибет на восьмому поверсі» (2005, видавнича назва – «Патетичний блуд»). Не меншої популярності набув його роман «Дрозофіла над томом Канта» (2010).

Іншими складовими творчості є поетичний доробок (збірка «Покинуті міста», 2004) і чималий корпус есеїстики, ключовими лініями якої переважно є літературознавство і філософія творчості (книги «Автономія Орфея», «Письмо з

околиці»), політико-філософські розвідки про ліберальну демократію (книга «Злами й консенсус»), націоналізм та соціологію глобалізації.

Дністровий перекладає з німецької, чеської, польської, білоруської мов (Георг Тракль, Йозеф Вайнгебер, Пауль Целан, Готфрід Бенн, Гергард Фріч, Вітезслав Незвал, Алесь Рязанов).

«Пацики» (2005). Дія роману відбувається в Тернополі кінця 1980-х – початку 1990-х років. Місто тут – не просто фон, а справжній герой. Депресивні спальні райони, під’їзди, шкільні двори – все це стає місцем дії, де розгортаються долі молодих людей.

Дністровий з неймовірною точністю передає атмосферу того часу. Його Тернопіль – це місто, де кожен день – це боротьба за виживання. Але це також місто, де підлітки намагаються знайти своє місце в житті, навіть якщо це місце – вулиця. «Пацики» – це не просто ретроспектива минулого. Це дзеркало, в якому можна побачити корені багатьох сучасних проблем. Роман змушує задуматися про те, як соціальна нерівність та відсутність можливостей впливають на молодь.

Ця книга – не вирок, а запрошення до роздумів.

Вона показує, що навіть у найскладніших умовах люди залишаються людьми, з їхніми мріями, страхами та надіями.

Харківська область

Генрі Лайон Олді «Вторгнення»

Олег Ладиженський – український письменник, театральний режисер, поет та майстер бойових мистецтв, найбільш відомий як співавтор літературного дуету «Генрі Лайон Олді». Олег Ладиженський народився 23 березня 1963 року у Харкові. У підлітковому віці займався дзюдо, фехтуванням на шаблях, настільним тенісом та карате. Також відвідував літературну студію при Палаці піонерів, де познайомився з Дмитром Громовим, з яким згодом створив літературний дует «Генрі Лайон Олді». Основна частина творів Олега Ладиженського створена у співавторстві з Дмитром Громовим.

У 2006 році літературний дует Генрі Лайон Олді був визнаний найкращим письменником-фантастом Європи.

У 2023 році літературний дует Олді випустив книжку «Вторгнення» – щоденники перших двох місяців війни, в яких описано події у Харкові. У 2024 році вийшов роман «Чорна поземка». Також у 2024 році в мережі були опубліковані оповідання та повісті циклу «Особливий час».

«Вторгнення» (2023). Ніколи раніше Дмитро Громов та Олег Ладиженський не писали документальної прози – лише художню. Ніколи не вели щоденників. Але вторгнення в Україну все змінило. Ці щоденники – не фантастика, звична для Олді. Інша мова, інший стиль, відповідно до обставин. Ці нотатки писалися в обстрілюваних містах, підвалах і бомбосховищах, евакуаційних поїздах і автобусах, на орендованих квартирах у коротких паузах «волонтерської лихоманки», між дзвінками друзям і близьким.

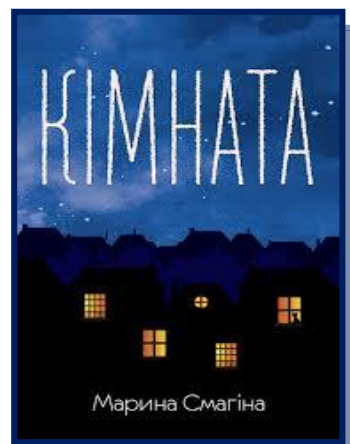
Фрагмент книги вторгнення:

Дмитро:

День 1. 24 лютого 2022 р.

...На початку шостої ранку мене із дружиною розбудив дзвінок по мобільному. Дзвонила Аліса, дружина нашого сина Сергія (вони мешкають в іншому районі Харкова, ближче до околиці міста, неподалік телевежі). Аліса повідомила про напад росії на Україну. У їхньому районі видно (і добре чути) вибухи. Околицю міста обстрілюють. Аліса із Сергієм хочуть перебратися до нас (ми живемо в центрі). У нас вибухи теж чутні, але на відстані. Зрозуміло, ми запросили їх до себе на стільки, на скільки знадобиться...

Херсонська область

Марина Смагіна «Кімната»

Марина Смагіна народилася 2 червня 1994 року в Херсоні.

У 2016 році отримала ступінь бакалавра за фахом «Міжнародні відносини» у КНУ імені Тараса Шевченка. В університеті вивчала англійську та китайську мови. Займалася також перекладацькою та журналістською діяльністю. У кожную вільну хвилину Марина намагається писати, багато читає, дивиться кіно, вивчає іноземні мови, любить подорожувати. Пробоє знімати невеликі відео з подорожей та просто цікавих подій.

Пише вірші, деякі з яких увійшли до авторської збірки «Тобі» (2013). Роман «Волковиці», з яким авторка стала дипломантом літературного конкурсу

«Коронація слова» 2016 року, є дебютним для неї. Цей роман буде цікавий прихильникам містичних трилерів, дамських любовних романів та шанувальникам історій у стилі «Твін Пікс».

Під палітуркою роману «Кімната» Марини Смагіної ховається досить вдалий сентиментальний роман з містичним присмаком.

«Кімната» (2018). Люди часто щось гублять. То можуть бути дрібнички, за якими ніхто не сумуватиме, або речі, яким і через багато років неможливо знайти заміну – не через матеріальну цінність, а через спогади, що міцно до них прив'язані. Щось безслідно і безболісно розчиняється у хвилях нашої пам'яті, а щось лишає по собі гірке відчуття втрати. І добре, якщо хтось знайде загублене, збереже його і допоможе повернутися до власника. Завжди має бути хтось, хто збиратиме історії. Кажуть, що все у світі рухається по колу, і кінець чогось – то завжди й початок чогось нового. Молода дівчина приїздить у Степове, аби провести там літо й «розгребти» кімнату з непотребом у новій квартирі дядька. Й тут починаються дивні речі – чоловік, який слухає двері, кіт, що розмовляє та кава з огірками!..

Хмельницька область

Василь Горбатюк «Ще настане ваша пора»

Василь Горбатюк народився 1 січня 1956 в селі Гнатівцях Хмельницького району – письменник, член Національної спілки письменників України (від 1984 року). Автор збірок оповідань «Ясен-дерево», «Золоті кораблі», «Бігли коні», «Де починається Гольфстрім», «Ласощі для білочки», «Хто перший», «Тенета 30-х», «Безголов'я», роману «Кручі», документальних книг «За тебе, свята Україно» (у співавторстві), «З-під трави забуття», «Ще настане ваша пора» (2012).

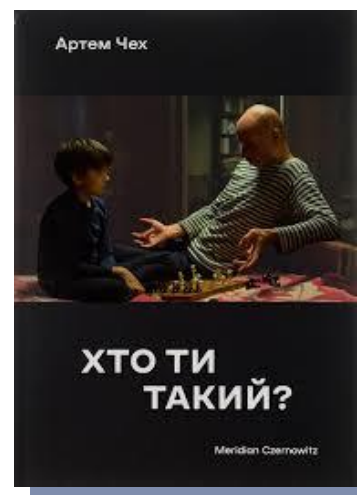
Закінчив 1981 року філологічний факультет Кам'янець-Подільського педагогічного інституту (нині Кам'янець-Подільський національний університет). Працював у газетах «Прапор Жовтня» (Кам'янець-Подільський), «Корчагінець» (згодом «Ровесник», Хмельницький), був редактором останньої (1990-2000,

відповідальним секретарем Хмельницької обласної організації Національної спілки журналістів України (2000-2006). Голова Хмельницької обласної організації Національної спілки письменників України у 2010-2017 рр. Від 1 березня 2006 року очолює Хмельницький обласний літературний музей.

«Ще настане ваша пора» (2012) – це історичний документальний роман, сюжет якого базується на реальних історичних подіях, що відбувалися на Хмельниччині в 1948–1952 роках. Книга присвячена діяльності підпільної молодіжної організації у селі Женишківці Віньковецького району. До складу організації входили місцеві хлопці й дівчата. Метою їх діяльності була боротьба з комуністичним режимом. Підпільники налагодили тісні взаємини із ОУН, проводили просвітницькі заходи з популяризації правдивої історії України, організовували Шевченківські вечори. Організація діяла понад чотири роки, була розкрита і знищена, її членів заарештували й заслали до Сибіру. Один із лідерів організації Віталій Мельник разом із побратимом був вбитий в Київській області.

Назва звучить як обіцянка відродження рідного краю.

Черкаська область

Артем Чех «Хто ти такий?»

Артем Чех (справжнє ім'я – Артем Стеценко) народився в Черкасах 13 червня 1985 року. Український письменник, військовослужбовець Збройних сил України. Один із найяскравіших сучасних прозаїків, лауреат кількох літературних премій. Також відомий як автор книжки про війну – «Точка нуль».

Окремі твори Артема Чеха були перекладені німецькою, англійською, польською, чеською, російською мовами та видані у зарубіжних періодичних виданнях та альманахах. Серед головних складових його творів: сюрреалізм, гротеск, філософія, літературні експерименти і автобіографічність. З травня 2015 по липень 2016 – солдат Збройних Сил України. 2022 року, з початком повномасштабного вторгнення російських військ на територію України, повернувся до лав ЗСУ.

«Хто ти такий?» (2021). Автобіографічний роман про дитинство й дорослішання хлопця в 1990-х роках у Черкасах. Це дуже особистий текст, як

формується особистість у перехідну епоху, після розпаду СРСР. Цей твір – спроба чесно подивитися на себе та покоління, яке виростало в атмосфері змін, пострадянського хаосу, родинної любові й непорозумінь. Мова в романі жива, емоційна, відверта. Чех вмів писати так, що впізнаєш себе, навіть якщо ти зовсім не з Черкас. Книга – суміш болю, гумору, тепла і сорому, який буває лише у підлітковому віці. Для всіх, хто виростав у 90-х – це буде подорож у часі.

У ті роки я не знав, що таке щастя. Але я точно знаю: тоді я ним був наповнений. Просто не розумів цього.

Чернівецька область

Максим Дупешко «Історія, варта цілого яблунового цвіту»

Максим Дупешко належить до нового покоління західноукраїнських письменників, котрі не прагнуть повторювати шлях «станіславського феномена» (співголосність літераторів із Прикарпаття – Андрухович, Прохасько, Іздрик та інші), натомість формують мозаїчність мікрорегіонів, де кожен творець може привнести свою лепту і знайти свою родзинку. Його власний внесок і данина рідному місту та Буковині – роман «Історія, варта цілого яблунового саду», видана в Чернівцях у видавництві «Книги-XXI», що співпрацює з поетичним фестивалем «Меридіан Чернівці» та Центром Поля Целана.

Письменник народився 31 грудня 1984 року в Чернівцях. Отримав музичну освіту, серйозно займався футболом. Навчався в Чернівецькому національному університеті – за фахом філолог. Письменницьку діяльність почав ще в студентські роки. Був одним із активних учасників тодішнього молодіжного літературно-мистецького середовища Чернівців. Твори Максима були опубліковані в періодичних виданнях, а також в антології молодих письменників «Під простирадлом / Піт простирадла». Максим Дупешко є автором трьох повістей, двох десятків оповідань, поезій.

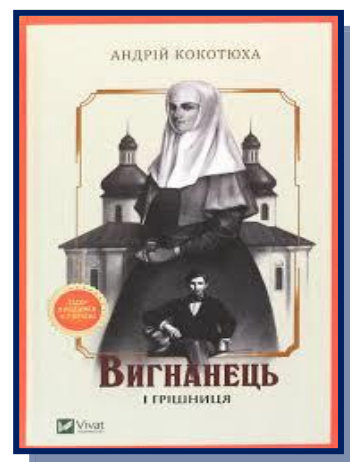
«Історія, варта цілого яблуневого цвіту» (2017). Яскравий, захопливий та пронизливий роман вражає щирістю та здатністю говорити про серйозне, не скокуючись у надмірний пафос.

Текст пронизаний любов'ю до міста, його людей та історії. Ліризм іде пліч-о-пліч з розмовою про суспільно-політичні та етичні проблеми, що впливали на Чернівці. Динамічний сюжет не відпускає до останнього рядка, а приємний, інтелектуальний та іронічний стиль припадає до смаку поціновувачам раннього Винничука. У камерній, метафоричній, цілком інтимній історії автор майстерно відтворює багатоголосся старих Чернівців.

Цей роман – історія одного (не)звичайного чоловіка, який казав про себе: «Ich bin ein Czernowitzer». Але дехто побачить у цій книжці насамперед історію міста з украденою душею, що протягом ХХ століття побувало у складі півдесятка держав. Той, хто шукає велике в малому, знайде тут недавню історію всієї Європи. Хтось інший – свою особисту історію в декораціях минулого. Для декого цей текст буде романом-екскурсією місцями далеко не тільки туристичними. Хоч на перший погляд – це одна із мільйонів історій кохання, яку автор усе ж оцінив у цілий яблуневий сад.

У романі «Історія, варта цілого яблуневого саду» є найважливіше – Душа, і вона варта не тільки цілого яблуневого саду!

Чернігівська область

Андрій Кокотюха «Вигнанець і грішниця»

Андрій Кокотюха народився у місті Ніжині 17 листопада 1970 року, в родині зварювальника і медичної сестри. Перший художній твір написав у віці 7 років. Хоча власне художні якості цього твору досі ніким не оцінені. До 12 років читав і писав лише казки. Мріяв стати бібліотекарем. Працював збиральником меблів, різноробом та муляром на будівництві. Але закінчив факультет журналістики Київського університету імені Т. Шевченка.

Перше оповідання опубліковане 1987 року. У 1991 році написав повість «Шлюбні ігрища жаб», яка, через брак інших зразків прози, отримала в 1995 році нагороду видавництва «Смолоскип». Після виходу окремою книжкою в 1996 році

повість стала називатися «романом», отримала позитивну оцінку від батьків та друзів автора, і широкий негативний розголос у пресі. Завдяки цій публікації А. Кокотюха відразу став одним з відомих сучасних українських письменників. У 1993 році був одним із засновників Творчої асоціації «500». Працюючи у видавництві «Смолоскип» пакувальником книжок, у період з 1994 по 1999 рік організував понад сто «гастролей» молодих українських письменників у сімнадцяти регіонах України. Був їх безпосереднім учасником. У 2012 році отримав відзнаку «Золотий письменник України» – як автор, чий сукупний тираж перейшов позначку 200 тисяч примірників

Автор понад 40 книг для дорослих та дітей, лавреат численних літературних премій, зокрема «Коронації слова». Письменник любить збирати гриби та читати книги (він має список книг, які читає). За рік може прочитати до 90 книг. Але обов'язкове правило письменника – читати 100 сторінок в день.

«Вигнанець і грішниця» (2019). Це – четверта книжка ретро-циклу романів відомого українського письменника Андрія Кокотюхи. 1916 рік, Чернігів. Третій рік триває Перша світова війна. Детектив Платон Чечель, колишній поліцейський, мобілізований на військову службу. Але це прикриття: він виконує неофіційні завдання командування та розкриває військові злочини в тилу. Цього разу йому доводиться розслідувати вбивство мільйонера Гавриїла Логінова. Підозра падає на його кохану, доньку поміщика Юлію. Та дівчина категорично заперечує свою провину, якби Чечель не тиснув на неї. Чечель мимоволі втручається в сферу інтересів кримінального та політичного підпілля, і це призводить до ланцюга жорстоких убивств. Платон теж ледве уникає смерті. А тут іще Юлія безслідно зникає з монастиря, до якого подалася каятися в гріхах.

Книгу «Вигнанець і грішниця» Андрій Кокотюха писав як історичний детектив та співпрацював для цього з краєзнавцями та співробітниками музеїв, а отже книга має чітку прив'язку до місць, вулиць та будівель. Для кращого усвідомлення де саме та коли відбуваються події роману, додані у примітках сучасні назви місць.

Роман просякнутий сумом та гіркотою життя у вигнанні, але водночас розповідає про важливість чесності, принциповості та відваги – якостей, властивих головному герою. Разом з тим, розкривається світ кримінального та політичного підпілля, якому Чечель перейшов дорогу, і тепер мало не загинув сам.

Післямова

Цей літературний путівник – не просто мандрівка сторінками книг. Це подорож живою пам'яттю, історією та душею України, яку творять її письменники – уродженці кожного куточка нашої землі. Їхні твори – це голоси рідних полів і гір, вулиць міст і стежин сіл, це відлуння дитинства і мрій, це правдиві історії, крізь які проглядає обличчя рідного краю.

Сьогодні коли наша держава переживає найтяжчі випробування, ці голоси стають ще важливішими. Література повертає нас до коренів, дає силу не забути, за що ми боремося, і заради чого зберігаємо кожен клаптик своєї землі.

Через книги ми відчуваємо, що Україна – єдина, бо її слово, як і її народ, міцне та незламне.

Цей путівник – доказ того, що навіть у часи тривоги і втрат ми здатні бачити красу, берегти пам'ять і творити майбутнє. Бо доки живе українське слово – доти житиме і Україна.

Бібліографічні джерела

Книги

Андрухович С. Фелікс Австрія : роман / С. Андрухович. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2014. – 288 с. : тв.

Вишник О. Приазовська савана / О. Вишник. – [Київ] : Темпора, 2023. – 208 с. : тв.

Гримич М. Клавка : роман / М. Гримич. – Київ : Нора-Друк, 2019. – 336 с. : тв.

Дністровий А. Пацики : роман / А. Дністровий. – [Київ] : Видавництво Жупанського, [2020]. – 312 с. : тв.

Доляк Н. Місце останньої реєстрації громадян / Н. Доляк. – Київ : Темпора, 2023. – 328 с. : тв.

Дочинець М. Лис та інші детективні історії : [роман, оповідання] / М. Дочинець. – [Мукачево] : [Карпатська вежа], [2016]. – 356 с. : тв.

Дупешко М. Історія, варта цілого яблуневого саду : роман / М. Дупешко. – Чернівці : Книги-XXI, 2017. – 160 с. : тв.

Жадан С. Інтернат : роман / С. Жадан. – [Чернівці] : Meridian Czernowitz, 2017. – 336 с. : м.

Жовна О. Маленьке життя : оповідання / О. Жовна. – Кіровоград : Мавік, 2004. – 90 с.

Кокотюха А. Вигнанець і грішниця / А. Кокотюха. – Харків : Vivat, 2020. – 304 с. : тв.

Кревська Г. Монастирські сливи : історичний роман / Г. Кревська. – Лубни : [Комунальне видавництво «Лубни»], 2020. – 240 с. : тв.

Лис В. Соло для Соломії : [роман] / В. Лис. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2014. – 368 с. : тв.

Положій Є. Іловайськ : розповіді про справжніх людей / Є. Положій. – Харків : Фоліо, 2015. – 378 с. : тв.

Рогожа В. Добрий вечір. Ми з України. Нескорений Миколаїв / В. Рогожа. – Київ : Ваш автограф, 2023. – 360 с. : тв.

Сенцов О. Жизня : пер. з рос. / О. Сенцов ; пер. С. Осока. – Львів : Видавництво Старого Лева, 2019. – 160 с. : тв.

Смагіна М. Кімната : [роман] / М. Смагіна. – [Київ] : КМ-БУКС, [2018]. – 200 с. : тв.

Сняданко Н. Фрау Мюллер не налаштована платити більше : [роман] / Н. Сняданко. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2013. – 304 с. : тв.

Чех А. Хто ти такий? / А. Чех. – [Чернівці] : Meridian Czernowitz, 2021. – 304 с. : тв.

Чупа О. Казки мого бомбосховища : роман / О. Чупа. – Харків : Клуб Сімейного Дозвілля, 2015. – 224 с. : тв.

Шевчук В. Стежка в траві. Житомирська сага : в 2-х т. / В. Шевчук. – Харків : Фоліо, 1994 – .

Електронні ресурси

Анна Костенко презентує книгу «Цурки-гілки» [Електронний ресурс] // Читомо : [сайт]. – Електрон. дані. – Київ, 2018. – Режим доступу: <https://archive.chytomo.com/calendar/anna-kostenko-prezentuye-knigu-curki-gilki> (дата звернення: 2.07.2025). – Назва з екрана.

Бондаренко Дмитро Вікторович [Електронний ресурс] // Wikiwand : [сайт]. – Електрон. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://www.wikiwand.com/uk/articles/> (дата звернення: 15.07.2025). – Назва з екрана.

Васильєв Є. Жовна Олександр Юрійович [Електронний ресурс] / Є. Васильєв // УкрЛіб : [сайт]. – Електрон. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://www.ukrlib.com.ua/bio/printit.php?tid=14159> (дата звернення: 8.07.2025). – Назва з екрана.

Віталій Рогожа «Добрий вечір. Ми з України. Нескорений Миколаїв» «Добрий вечір. Ми з України. Нескорений Миколаїв» [Електронний ресурс] // Facebook. Центральна бібліотека імені М. Л. Кропивницького м. Миколаїв. – Текст. дані. – Режим доступу: <https://www.facebook.com/100064908662100/photos/1042791384561141/> (дата звернення: 5.08.2025). – Дата публікації: 24.03.2025. – Назва з екрана.

Генрі Лайон Олді. Вторгнення [Електронний ресурс] // Freedom Letters : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу:

<https://freedomletters.gumroad.com/l/inv-uk> (дата звернення: 18.07.2025). – Назва з екрана.

Горбатюк В. Ще настане ваша пора [Електронний ресурс] / В. Горбатюк // bookforces : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://bookforces.com.ua/products/> (дата звернення: 7.08.2025). – Назва з екрана.

Жадан на сайті Лабораторії [Електронний ресурс] // Лабораторія : [блог]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м.], 2023. – Режим доступу: <https://laboratory.ua/blog/zhadan-na-sajti-laboratorii> (дата звернення: 2.07.2025). – Назва з екрана.

Зубко Л. Твори житомир'янина Валерія Шевчука – це тиха боротьба за нашу країну [Електронний ресурс] // ІНСПУ : [сайт]. – Електрон. дані. – Житомир, 2021. – Режим доступу: <https://nspu.com.ua/ofitsijno/tvori-zhitomiryanina-valeriya-shevchuka-ce-tiha-borotba-za-nashu-krainu/> (дата звернення: 13.07.2025). – Назва з екрана.

Історія, варта цілого яблуневого саду [Електронний ресурс] // books-xxi : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://books-xxi.com.ua/products/istoriya-varta-tsilogo-yablunevogo-sadu> (дата звернення: 11.08.2025). – Назва з екрана.

Казки бомбосховища Олексія Чупа [Електронний ресурс] // Інтернет-видання «Полтавщина» : [блог]. – Електрон. дані. – Полтава, 2014. – Режим доступу: <https://blog.poltava.to/tkachenko/3696/> (дата звернення: 10.07.2025). – Назва з екрана.

Клавка [Електронний ресурс] // абук : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://abuk.com.ua/catalog/books/1174?web=1> (дата звернення: 10.07.2025). – Назва з екрана.

Кобилякова Г. Життя. Лайт-версія: рецензія на книгу Наталки Сняданко [Електронний ресурс] / Г. Кобилякова // BBC/NEWS Україна : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м.], 2013. – Режим доступу: https://www.bbc.com/ukrainian/entertainment/2013/12/131209_book_2013_readers_review_snyadanko (дата звернення: 15.07.2015). – Назва з екрана.

Книга Іловайськ. Розповіді про справжніх людей [Електронний ресурс] // Yakaboo : [сайт]. – Електронні дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://www.yakaboo.ua/ilovajs-k-rozpovidi-pro-spravzhnih-ljudej.html?srsId=AfmBOoqctdCZuQd0UMVC8zPFMVxWNFrIZThHDZjBLb6mrZcz3Cy8BUjS> (дата звернення: 17.07.2025). – Назва з екрана.

Книга «Андрухович С. Фелікс Австрія» [Електронний ресурс] // akvarel : [сайт]. – Електрон. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://akvarel.com/catalog/product/327399?srsId=AfmBOorcp3ElkCzEukr2x7V0xM1tDkU2AXRXYVzbnsnMYN4wbpGm98tm> (дата звернення: 9.07.2025). – Назва з екрана.

Мирослав Дочинець «Лис у винограднику» [Електронний ресурс] // Чудова мова : [сайт]. – Електрон. дані. – Київ, 2011. – Режим доступу: <http://chumova.com/vulpes-ex-machina.html> (дата звернення: 10.07.2025). – Назва з екрана.

Новий детективний роман вінницької письменниці Наталки Доляк [Електронний ресурс] // Міська спеціалізована молодіжна бібліотека (МСМБ) : [сайт]. – Електрон. дані. – Київ, [б. в.]. – Режим доступу: <https://msmb.org.ua/stily-zhittya/chitati-modno/noviy-detektivniy-roman-vinnitsykoi-pisymennitsi-nataliki-dolyak/> (дата звернення: 18.07.2025). – Назва з екрана.

Олексій Вишник. Приазовська Савана [Електронний ресурс] // Tempora : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://tempora.com.ua/shop/priazovska-savana-oleksij-vishnik> (дата звернення: 3.07.2025). – Назва з екрана.

Пацики Анатолія Дністрового культовий роман про Тернопіль [Електронний ресурс] // rovesnyknews : [сайт]. – Електрон. дані. – Тернопіль, 2025. – Режим доступу: <https://rovesnyknews.te.ua/paczyky-anatoliya-dnistrovogo-kultovyj-roman-pro-ternopil/> (дата звернення: 16.07.2025). – Назва з екрана.

«Пластилін та етно-вірші» Ірини Баковецької [Електронний ресурс] // LITCENTR : [сайт]. – Електронні дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: <https://litcentr.in.ua/news/2019-05-21-10562> (дата звернення: 10.08.2025). – Назва з екрана.

Презентують український переклад книжки Олега Сенцова [Електронний ресурс] // Читомо : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – Київ, 2025. – Режим доступу: <https://chytomo.com/prezentuiut-ukrainskyj-pereklad-knyzhky-oleha-sentsova-zhyznia/> (дата звернення: 8.07.2025). – Назва з екрана.

Самохіна С. Володимир Лис. Соло для Соломії [Електронний ресурс] / С. Самохіна // Світ бібліофіла – блог про прочитані книжки : [блог]. – Електрон. дані. – [Б. м.], 2014. – Режим доступу: <http://svit-bibliophil.blogspot.com/2014/06/blog-post.html> (дата звернення: 15.07.2025). – Назва з екрана.

У Полтаві презентують історичний роман «Монастирські сливи» [Електронний ресурс] // Новини Полтавщини : [сайт]. – Електрон. дані. – Полтава, 2021. – Режим доступу: <https://np.pl.ua/2021/06/u-poltavi-prezentuiut-istorychnyy-roman-monastyrski-slyvy/> (дата звернення: 10.08.2025). – Назва з екрана.

Улюра Г. «Хто ти такий?» та інші запитання нової книги Артема Чеха [Електронний ресурс] Г. Улюра // pryvit.media : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м.], 2021. – Режим доступу: <https://pryvit.media/article/artem-chekh-who-are-you/> (дата звернення: 10.08.2025). – Назва з екрана.

Художня література. Вигнанець і грішниця. Кокотюха [Електронний ресурс] // Канц-клас : [сайт]. – Електрон. текст. дані. – [Б. м. : б. в.]. – Режим доступу: https://kancklas.com.ua/index.php?route=product/product&path=4_23&product_id=57341 (дата звернення: 12.08.2025). – Назва з екрана.

Для нотаток

Друзі, наш літературний путівник уже готовий, але ми віримо, що він може стати ще змістовнішим!

Україна – багата на талановитих письменників і яскраві книги. Ми зібрали чимало, але, можливо, ви знаєте ті, що ми оминули?

Запрошуємо вас поділитися своїми знаннями та враженнями: можливо, ви знаєте книги, які, на вашу думку, достойні представляти певну область України, але не увійшли до нашого путівника.

Чекаємо на ваші пропозиції на сайті нашої бібліотеки: <http://libgonchar.org/> у розділі: [Віртуальна довідка](#)

Бібліографічний посібник

Об'єднані Україною

Літературний путівник

Укладач:

Ольга Пошибайло

Редактор
Комп'ютерний набір
Комп'ютерна верстка
Відповідальна за випуск

Н. Фенько
О. Пошибайло
О. Якубовський
С. Сичова

Підписано до друку 22.08. 2025 40 стор. Тираж 1 прим.
Обласна бібліотека для юнацтва імені Олеся Гончара
36039, м. Полтава, вул. Олеся Гончара, 25 А
[http:// libgonchar.org](http://libgonchar.org) E-mail: pobugonchara@ukr.net